

Hồi 29

Xuân Bất Tái Lai

N

ang núp sau phòng, chợt thấy gã Đàn Chủ vụt thay đổi thái độ, Văn Tử Lăng giật mình âu lo cho số phận của hai nàng, chàng cố ẩn nhẫn chờ xem sự diễn biến!

Hai ả thị tỳ nét nhợt ắp úng:

- Đàn chủ định dành cho chúng tôi một nhiệm vụ gì đây?

Cửu Đầu Điều Lữ Cung mỉm cười:

- Chớ có hỏi nhiều lời! Hai người sẽ hy sinh tánh mạng, nhưng đối với bốn giáo là một cống hiến vĩ đại. Trong Trung Liệt Điện nơi Tổng Đàn, sẽ có bài vị của hai người và được cúng tế đời đời!

Xuân Hồng cố nén sự sợ hãi, cất giọng rung rung:

- Thế ra Đàn Chủ định giết thác chúng tôi đấy ư?

- Không! Không phải sát hại đâu! Ngược lại là muốn cho hai người vì bốn giáo mà làm một việc hy sinh cao cả! Thôi hãy nhanh trút bỏ y xiêm ngoài đi!

Xuân Hồng và Thu Cúc đòi má vụt đỏ ửng, mặc dù thần chết chóc đã đến nơi, nhưng... sự hổ thẹn thiên phú của lòng trinh nữ nổi dậy mãnh liệt. Đối với hai nàng, thà chết còn dễ chịu hơn hành động ấy!

Xuân Hồng thu tất cả can đảm thốt:

- Tỳ nữ... không dám!

Lão Đàn Chủ không thể nhẫn nại được nữa, liền gằn giọng:

- Như thế thì hai người định kháng cự đấy hử?

Vừa nói xong, lão quay lại quát to:

- Kẻ tả hữu đâu?

Một tiếng dạ ran, từ ngoài phòng hai gã đại hán lực lưỡng đẩy cửa bước vào!

Lão Đàn Chủ nét mặt lạnh như băng ra lệnh:

- Hãy lột tất cả y phục của hai ả này và trói thúc kè lại cho ta.

Hai gã đại hán dạ ran, đoạn như mảnh hổ vồ cừ non, lập tức nhảy đến xé nát y xiêm của hai nàng ra, rồi quặt ngược tay hai nàng ra sau trói chặt lại.

Tình cảnh của Thu Cúc và Xuân Hồng trông rất thảm hại, sắc mặt tái nhợt như tàu lá, tấm thân trong trắng nõn nà run lên bần bật. Hai nàng không chút kháng cự, dường như hai ả thừa biết số phận mình, không thoát khỏi luật lệ của U Minh Giáo, một khi họ đã đặt để cho mình...

Thấy cảnh tượng xảy ra trước mắt, máu nghĩa hiệp sôi sục trong huyết quản của Tử Lăng... Chàng mấy phen định nhảy vào giải cứu, nhưng rốt cuộc chàng đành ỉn nhẫn chờ đợi... vì tình thế đối với chàng có nhiều điểm bất lợi quá!

Chàng chăm chú nhìn người phụ nữ ngồi chễm chệ trên ghế. Hình như dáng vóc ấy chàng có gặp qua đôi lần.

Hai nàng tỳ nữ thân hình trần truồng như nhộng, tay bị trói ngoặc ra sau, hai gã đại hán mỗi người đứng một bên tay giữ chặt lấy, chăm hằm chờ lệnh.

Cửu Đầu Điều Lữ Cung chậm rãi bước đến trước mặt Thái Thượng Giáo Chủ cung kính thi lễ:

- Tất cả chuẩn bị xong, chỉ còn đợi lệnh của Giáo Chủ!

Người phụ nữ đến bây giờ mới cất giọng khàn khàn hỏi:

- Hai ả này thật sự còn trinh trắng đấy chứ?

Lão Đàn Chủ vội vã đáp:

- Hai nàng do tiện nội nuôi từ tấm bé, chưa rời khỏi nhà một bước, việc ấy kẻ hạ cấp này dám bảo đảm chắc chắn.

Nghe giọng nói quen thuộc từ trong phòng vọng ra, Tử Lăng bị xúc động mạnh. Người mà chúng gọi là Thái Thượng Giáo Chủ chính là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm.

Thế thì người mà bà ta định chữa bệnh, không ai khác hơn là lão già Nam Cung Minh.

Chàng cố trấn tĩnh tâm thần, đưa mắt nhìn qua khe hở.

La Sát Nữ vụt phất tay áo rộng, đoạn truyền lệnh:

- Các người hãy lui ra hết cho ta.

Tất cả rầm rập đồng dạ ran một tiếng, đoạn lục đục nổi đuôi bước ra khỏi phòng.

Bà ta hướng về phía hai gã đại hán gọi giật lại.

- Hai gã kia... hãy nán lại, ta còn chút việc muốn căn dặn.

Hai người nghe gọi giật mình quay lại, bước đến bên ghế quỳ xuống:

- Thái Thượng Giáo Chủ có điều chi chỉ dạy?

La Sát Nữ gần từng tiếng:

- Hãy truyền lệnh của ta, tất cả phải lui ra khỏi tiểu viện, tuyệt đối không được nghe lên nhìn trộm. Nếu không tuân lệnh sẽ bị xử tử hình.

Hai người vâng dạ, đoạn nhanh nhẹn lui ra.

Hiện giờ trong phòng, chỉ còn lại Thái Thượng Giáo Chủ và hai ả tỳ nữ lỏa lồ bị trói và một bệnh nhân được đắp kín nằm thoi thóp trên giường.

Một sự kích động mạnh vụt thoáng qua óc Tử Lăng:

"Phải diệt cho kỳ được La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm..."

Lời di chúc của cụ Giang Nam Hạp còn văng vẳng bên tai chàng. Nếu thừa cơ hội này, bà ta đang thụ thương, nhảy ra đột kích thành linh, rất có thể chàng hạ được bà ta không khó.

Nhưng... lão Nam Cung Minh còn đang bị trọng thương nằm hấp hối đấy, muốn giết Tiết Hoa Diễm, chàng còn phải đợi cho bà ta chữa lành bệnh lão già mới được, vì chàng đối lão già đáng thương ấy có một mối cảm tình rất sâu đậm.

Chàng băn khoăn suy nghĩ giây lâu, rốt cuộc ý định giết thác lão yêu phụ ấy được tạm thời đình hoãn... chàng cố ấn nhẫn chờ đợi.

Tiết Hoa Diễm thành linh vụt đứng dậy, chậm rãi bước đến góc phòng, nơi ấy có đặt một tấm gương to tướng.

Bà ta đứng tần ngần giây lâu, đoạn đưa mười ngón tay run rẩy kéo bỏ tấm the đen xuống. Gương mặt nhăn nheo với mái tóc điểm sương của bà vụt hiện ra trên tấm gương trước mặt.

Năm tháng đã vô tình in trên gương mặt kiều diễm năm xưa của bà những nét nhăn không bao giờ thay đổi được.

Ồ! Chính đây là một người, mà mấy chục năm về trước đã làm rung động biết bao nhiều con tim của những anh hùng mã thượng... Họ quỳ lạy, van xin nàng ban bố cho họ chút tình yêu nho nhỏ.

Nhưng nàng đã xem thường họ, khinh rẻ họ...

Cho đến một ngày, nàng ngẫu nhiên gặp được Nam Cung Minh!

Người trai hiền ngang ấy, nét hào hoa phong nhã của chàng đã làm rung động và chiếm trọn con tim của nàng, mặc dù nàng sau này là vợ của Giang Nam Hạt.

Sự cưỡng ép của lão họ Giang đi đến một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ, rồi không bao lâu phải đổ vỡ, vợ chồng chia ly kẻ nam, người bắc.

Nàng ôm hận từ đây! Suốt mấy chục năm qua cơ hồ vết thương lòng đã lắng dịu. Rồi một hôm nơi Hồng Phong Cốc, sau một cuộc đụng độ nảy lửa, mối tình đã tắt ngấm từ bao năm tháng vụn bụn cháy mãnh liệt.

Đến khi hiểu rõ lòng nhau, thì một người đã mang trọng thương, còn một người hấp hối. Nhưng dù sao, bà cũng phải cứu lấy mạng sống của Nam Cung Minh và chính thân mình bất cứ với giá nào!

Sau giây phút trầm tư mặc tưởng, bà chậm rãi về ngồi chỗ cũ.

Quắc mắt về phía hai ả tỳ nữ, bà trầm giọng thốt:

- Hai người hãy đến đây!

Xuân Hồng và Thu Cúc run rẩy bước đến trước ghế và quỳ mọp xuống.

Bà quát tiếp:

- Hãy ngược mặt lên xem!

Hai nàng sợ hãi từ từ ngược mặt nhìn lên. gương mặt già nua của Tiết Hoa Diễm làm hai nàng bớt sợ.

Tiết Hoa Diễm ngăm nhìn hai nàng giây lâu, đoạn lẩm bẩm như người mất trí:

- Đôi mi như xuân sơn cặp mắt như thu thủy, hàm răng như ngọc vụn, nước da trắng mịn nõn nà... Ôi! Thời hoa mộng, tuổi xuân xanh, một đi qua không bao giờ trở lại!

Thấy sắc diện của Thái Thượng Giáo Chủ có vẻ lắng dịu, Thu Cúc đánh bạo cất tiếng hỏi:

- Kính thưa Thái Thượng Giáo Chủ! Lão nhân gia hôm nay đến đây để trị bệnh cho một người đấy à?

Tiết Hoa Diễm vụt đổi tươi nét mặt mỉm cười:

- Người nói đúng đấy! Hôm nay ta đến đây chẳng những trị bệnh cho người tình cũ và cùng tự chữa trị cho ta!

Xuân Hồng tiếp lời:

- Phải chăng lão nhân gia định dùng chúng tôi để luyện dược?

Tiết Hoa Diễm cười lên khanh khách:

- Không phải như ý người tưởng đâu! Thật ra, ta định dùng hai người trong việc Hồi Xuân Chi Thuật!

Thấy thái độ của Tiết Hoa Diễm vụt thay đổi, hai ả tỳ nữ cảm thấy vẫn còn một hy vọng sống sót, Thu Cúc cố lựa lời gợi chuyện:

- Thưa Thái Thượng Giáo Chủ! Lão nhân gia vừa đề cập đến người tình cũ, phải chăng chính là lão tiền bối đang nằm trên giường?

Nét nhăn trên mặt cụ già càng vẽ sâu hơn, bà chậm rãi kể:

- Trời sanh hai người có một dung nhan kiêu diễm, già này vì thế nên không ngại đem cuộc đời thơ mộng thuật lại hai người nghe. Năm xưa, ta là một thiếu nữ rất đẹp, tất cả giới thanh niên đương thời gặp gỡ, đều quý lạy van xin, cầu mong cho ta để mắt xanh đến. Nhưng con tạo trở trêu, ta đã yêu, nhưng bị một chàng thanh niên phụ rẫy. Rồi mấy chục năm dư, sự oán hận chồng chất, cho đến một ngày, ta và chàng lấy máu thanh toán mối tình dang dở.

Thu Cúc phụ họa thêm:

- Lúc đương thời lão nhân gia đã đẹp, võ công lại cao thâm, người trai ấy không hiểu sao ngu khờ thế, thật là đắc tội rất lớn!

Xuân Hồng nhanh nhẩu chen vào:

- Xin lão nhân gia rủ lòng nhân đức, hai tay của chúng tôi bị buộc chặt đau quá, cơ hồ gần muốn đứt rời ra, vả lại thân thể trần truồng như thế này thật rất lạnh, xin lão nhân gia xuống phước cởi trói cho chúng tôi mặc quần áo vào!

Giọng nói của Tiết Hoa Diễm tuy vẫn một mực hòa khí, nhưng đổi ra lạnh lẽo hơn:

- Việc ấy không quan trọng lắm! Hãy cố nhẫn nại một chút, dù sao hai người cùng không sống được bao lâu nữa!

Tiếng nói như sét đánh bên tai, hai ả tỳ nữ sắc diện vụt tái ngắt, hy vọng sống sót đã tan biến thành bọt nước.

Tiết Hoa Diễm có vẻ hòa dịu hơn, thản nhiên mỉm cười tiếp:

- Lúc này ta đã nói đến đâu rồi kìa?

Xuân Hồng và Thu Cúc nín im thín thít, không buồn hồi đáp, bà ta liền chậm rãi tiếp:

- Phải rồi! Mặc dù ta rất đẹp, vò công lại rất cao, nhưng chàng trai ấy không bao giờ để ý đến! Rồi một hôm người ấy thụ thương rất nặng gần chết, lúc bấy giờ mới phát giác ra rằng, hẳn đối với ta không phải là hoàn toàn vô tình cảm!

Bà đắc ý cười lên khanh khách...

Xuân Hồng lạnh lùng chêm vào:

- Vì thế cho nên Thái Thượng Giáo Chủ mới ra tay chữa bệnh cho người!

Tiết Hoa Diễm mỉm cười:

- Phải đấy! Nhưng còn một việc rất quan trọng mà già này phải hoàn tất trước khi chữa lành bệnh cho hẳn!

Bà chúm chím cười tỏ vẻ hơi e thẹn ngại ngùng:

- Năm tháng đã phủ lên mặt ta những nét nhăn nheo cần cỗi. Thực ra, với dung nhan của ta hiện giờ, cùng tình nhân âu yếm xem ra có vẻ làm sao ấy! Vì thế cho ta phải cải biến sắc diện khôi phục lại vẻ đẹp của năm xưa!

Xuân Hồng và Thu Cúc kinh ngạc đến há hốc mồm ra:

- Biện pháp ấy làm sao thành công? Người đã già hóa trẻ được ư?

- Việc ấy ta có thể làm được! Hiện tại ta vừa học được phép Hồi Xuân Chi Thuật! Tuổi thanh xuân của ta sẽ từ thân thể hai người lấy ra để thay thế vào!

Bà đưa tay chỉ vào người Xuân Hồng:

- Lớp da trắng mịn nõn nà của ngươi, ta sẽ lột ra để đắp lên da nhăn nheo khô héo này!

Xuân Hồng thất thanh gào to:

- Không! Không thể được!

Đoạn nàng té xỉu xuống đất bất tỉnh.

Tiết Hoa Diễm say sưa chỉ vào Thu Cúc:

- Già này rất thích đôi mắt bồ câu uơn uớt đen nhánh ấy. Ô! Hai hàm răng như hai hàng ngọc vụn, đôi môi đỏ mọng tình tứ kia sẽ được đem qua thay thế những cái gì đã lỗi thời này!

Thu Cúc như tỉnh ngộ "à" một tiếng đoạn ngã ngựa ra bất tỉnh.

Tiết Hoa Diễm đắc chí mỉm cười, đưa tay kéo nhẹ tấm khăn phủ trên giường.

Văn Tử Lăng trở mắt nhìn vào, quả nhiên dự đoán của chàng không lầm, người nằm đấy là lão Truy Hồn Chương Nam Cung Minh.

Nãy giờ nghe lời nói say sưa bao hàm một tư tưởng kỳ dị của Tiết Hoa Diễm, chàng không khỏi tức cười và thương hại cho mối si tình tuyệt vọng của bà ta.

Nếu bà chạm đến thân thể của hai ả tỳ nữ, chàng sẽ nhất định nhảy ra can thiệp tức khắc.

Nét mặt của lão Nam Cung Minh lúc bấy giờ tái nhợt, hơi thở hỗn hển, hiển nhiên còn đang trong trạng thái hôn mê.

Tiết Hoa Diễm khẽ cho tay vào lòng, rút ra một hoàn thuốc đỏ thắm, nhẹ nhàng nhét vào mồm lão già!

Hoàn thuốc linh nghiệm vô cùng, trong giây lát mồ hôi lão toát ra, tay chân cử động và dần dần hồi tỉnh lại.

Lão già từ từ mở mắt, cất giọng yếu ớt thốt:

- Đây là đâu...! Ta đã chết rồi kia mà!

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi:

- Ông không chết đâu...! Chúng ta không thể chết được, và sẽ tồn tại vĩnh viễn ở trên trần gian này.

Nam Cung Minh định gắng gượng ngồi dậy, nhưng sức còn quá yếu, kêu lên một tiếng, đoạn ngã vật xuống giường.

Tiết Hoa Diễm vội vã đưa tay đỡ:

- Ông! Ông cảm thấy đau đớn nhiều không?

Nam Cung Minh thở hỗn hển:

- Tôi tự hiểu...! Vết thương không thể lành được.

- Không sao đâu! Dù nặng hơn nữa, tôi cũng có thể chữa lành được.

- Chẳng lẽ ở đây bà có sẵn Linh Chi, Sâm Quả nghìn năm hay sao?

Tiết Hoa Diễm lắc đầu:

- Vật quý ấy tôi làm gì có được.

- Nếu không có linh dược ấy...! Vết thương của tôi không phương cứu chữa rồi! Còn về phần bà... bị nhiễm phải độc dược của tôi tự tay điều chế, chắc cũng không còn sống ở trần gian này được bao lâu nữa...!

Tiết Hoa Diễm mỉm cười:

- Tuy không có thuốc chữa... Nhưng tôi vẫn còn một phương pháp rất hiệu nghiệm...!

- Phương pháp gì...?

- Ông chính là một tay dụng độc chuyên môn, tại sao biện pháp dễ dàng ấy lại nghĩ không ra?

- Vậy phương pháp của bà là dụng độc công độc phải không...?

Tiết Hoa Diễm đưa tay chỉ bình thuốc trên bàn:

- Thế thì ông cũng khá thông minh đấy...! Và đây là một loại Thi Độc lợi hại nhất...!

- o O o -